

Ч. З.

Березень, 1960.

Ціна 25 п. Рік 10.

ЛІС МИКИТА

ДО ДИСКУСІЇ НАД ПРОЕКТОМ
ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ

— Що українці роблять?
— Будують пам'ятник.

В ДЕСЯТИЛІТІ

Якби у засвітах десь там
маestro Марціл побачив,
що зовсім не єдке неначе
вістря убивче епіграм!

І що б то вдіяв він тепер,
коли вже втрачено і сором? —
Маestro вмер би, вмер заскоро
із лавру свій віноч подер!

— Нехай „кавалками”, нехай
здобути лаври ин'ється Еко!
Чи ж перегнаш мене далеко,
хоч до супрати й впрігсь Бабай?

Та ніби хтось то перечув,
що вже не до одної гаври
вістря попало; вже й про лаври
Бабай та Еко упінувсь!

Жоли б це справді так, коли б, —
це підштовхнуло б і Митусу
складати славно і без мусу
на учту Слово похвали!

Марціл

ДО СВОЄЇ ЗБІРКИ

Зібрати можна й триста епіграм,
та хто їх прочитати годен?
Ах, скільки бузин в городі!
Тверезо глянь, пішо, сам!

Міркують дури, як один,
собі підхлібо очі тішать:
тим крацька книжка, чим грубіша!
Чи ж козуб це тобі малин?

Міркують щось і доза тим,
та того не берім у приклад:
рука митця шукали звичла
за словом гострим і метким.

Побільше вмісту, менше слів! —
те правило вже здавна править,
і, майстре, ти добився слави,
акідо на ній вже не здурів!

З Епіграм
Переклав МИТУСА

ЮВІЛЕЙНА ШТАЛЬМА

В числі за січень ц. р., пишучи про десятиріччя нашого журналу, ми натянули і про наших довінників, між тим про одну книгарню в Шикаго, що присвоїла собі гроші за журнал у сумі понад 400 дол. З того вийшло непорозуміння, а то й неприємність. В Шикаго є декілька українських книгарень і покупці „Лиса Микити”, незорієнтовані, докоряли власникам різних книгарень, мовляв, „ми купуємо у вас журнал, а ви грошей до редакції не пересилайте”.

„Лисові” дуже мило почути, що він знайшов у Шикаго так багато приятелів та заступників, але теж і неприємно, що докори впали на адресу книгарень, які з наїм в найкращому розрахунку, за що їх в цьому місці перепрошувати.

А щоб не було баламутства, ми з почуттям прикрої примушені виявити книгарню, яка, не зважаючи на цілий ряд ушімнень, може і свого заборгування сплатити не думас. Це книгарня „Фортуні”, що її власником є п. Гриневич. Її заборгування: 436.27 дол. Сума, за яку ми могли б видати три числа нашого журналу.

Подасмо до відома наших Читачів цей факт не тільки тому, щоб показати пальцем на шкідників та иштилів української преси, а також для того, щоб зорієнтувати Вас, в яких важких обставинах приходиться зберігати існування журналу. Гроші, які нам винесли Гриневич, чи інші довінники, прізвищ яких поки що не виявляємо, приходять не з прибутків за журнал, вони дослізно витягнені з-кишені тих, що працюють для журналу поза ним. Довги — це ціли „чистий” недобір, що його треба покрити, як то кажуть, з власної кишені.

Панові Гриневичові звертаємо увагу, що оцім оприлюдненням справи не закінчуємо. Це тільки перший крок до відзискання нашої власності, для чого знайдемо ще багато доріг.

Продамо наших Вш. Читачів відбачити нам, що на цьому місці, замість прочитати щось веселіше, знаходять наші „домашні” турботливі спрази, від яких наш адміністратор зовсім вилисів, але ж ми мусимо якось реагувати на злосливе руйнування того, що ми вже десятий рік намагаємося зберегти.

Вкінці з яснішої сторінки листичних справ, напр. таке привітання: „Лисові Микиті” в Дітройті — палкий привіт з нагоди ювілею від „Клубу „Лис Микита” в Нью-Йорку і скромна пожертва на пресфонд!” (С. Чума — бартендер).

Щиро дякуємо нашому одніменникові з Нью Йорку та всім людям доброї волі, які надіслали нам привіти та побажання, зокрема тим, що до побажань долучили пожертву на пресфонд „Лиса Микита”. Ось вони:

Др. М. Кузьмович 10 дол., Др. М. Орловський 10 дол., Др. Е. Тарнавський 7 дол., Др. Ді М. Фаріон — 5 дол., Б. Сосницький 5 дол., Н. Угера 5 дол., С. Чума 3 дол., В. Білинський, Др. Т. Дзюбановський, А. Цвях, М. Генгало, Я. Заремба, Др. В. Кокорудз, С. Кічорозька, Д. Кришталович, І. Краян, Д. Мусик, С. Попель, Ю. Батаманюк, О. Волук і „Х. У.” по 2 дол., К. Хом'як, А. Михайлів, В. Романишин, В. Яворський, І. Перлович, Л. Перчишин, Ю. Бачинський, В. Коскар, П. Лисак і С. Бурштинський по 1:00 дол.

Березень — місяць книжки

Всі святкують десятиліття, а хіба я від мачухи? — сказав собі власник „Гозерлі” в Нью Йорку, пан доктор Сідор-Чарторийський, та проголосив у пресі, що він теж ювілят, і з нагоди десятилітнього існування своєї книгарні зробив „тотальній випродаж” усіх книжок, що їх має на складі. З того, що він має на складі, ми тут дещо запитуємо, за списком у „Свободі”, щоб при допомозі нашого журналу підперти трохи його бізнес.

Ото ж подаємо назавдяких книжок та публікацій із власно-ручними коментарями Вш. Пана Доктора:

„Українська-Англійська Куховарка”, має 850 приписів, як варити та пекти, річ потрібна!

„Сам собі ворожбит” (Зорі і людська вдача).

„Божий лист”, добре чит. про цю подію.

„Великий Сонник”, ілюстр., мільйони снів!

„Ген. П. Шандрук „Армс оф Вальор” (на англ. мові) в твердій оправі, добре на дарунок!

Чому ж, спитаємо Пана Доктора, тільки книга генерала Шандрука „добра на дарунок?” Уважаємо, що Сонник з мільйонами снів, чи „Сам собі ворожбит” — це теж „річ потрібна”.

МАТРІЯРХАТ У ПЛАСТІ

По кількох тисячах років вертаються до нас часи матріярхату, про які так багато писала Доктор Гуменна і напевно ще напише, бо має машинку до писання. Тут хочемо лише пригадати цій плодотворній письменниці, що року Божого і переступного 1960-го, місяця лютого, закріпився матріярхат у нашому Пласті. Цей історичної ваги факт стався на 5-му Крайовому Пластовому З'їзді в Нью Йорку, на якому обрано „Великим Цабе”, або головою Пластової Старшини, п-ні Ольгу Кузьмович з міста Бабилону.

Не можемо цього пояснити, чому так сі від чого це походить, — чи від атомозих вибухів, чи від різних „вайрусів”, але є факт доказаний, що наш Пласт переслідує на цьому континенті якийсь фактум. Довгих шість років стогнали пластуни нашої посестри-Канади під ігом п-ні Цьопи Палів... І коли, врешті, завалився матріярхат у Канаді — моментально прийшла черга на Злучені Держави!

Це правда, що теперішній голова канадських пластунів, інж. Омелян Тарнавський, заявив на З'їзді, що йому не було цілком зле під жіночим пануванням, та це тільки доказує, що він і тепер, будучи при владі, панічно боїться автократичної Цьопи.

В кожному разі — Канада тепер торжествує, що Америка попала під пантофель... „Смійся, лютий враже, та не дуже!” — писав Тарас Шевченко. Бо, — як сказав голова КНРади, сеньйор Масюк, до двох років Канада може стати 51-им стейтом Злучених Держав, і тоді ви, герой, опинитесь знову під матріярхатом, цим разом під нашим, американським!

Як дозідумоється — зараз по виборі п-ні Ольги Кузьмович Курінь „Лісових Чортів” зібралася в підземеллях Народного Дому на секретну чорну раду. В програмі нарад поставлено тільки одну точку: зробити революцію і скинути Ольгу з престола! Революція напевно закін-

чилася б переможно, бо ж „Лісові Чорті” — це, переважно, емеритовані революціонери. Що з того, коли кожний з них одружений і смертельно бойться власної жінки...

Так-то революція не відбулась і Ольга Друга сидить міцно на престолі. Її урядування почалося

дуже солодко — вона покраяла торт на Ювілейному Бенкеті в Літературно-Мистецькому Клубі. Вона краяла торта, а д-ру Савчакові краяло серце з жалю, що його кандидатуру на пост голови КПС завалив ніхто інший, а самі пластиуни сеньйори!

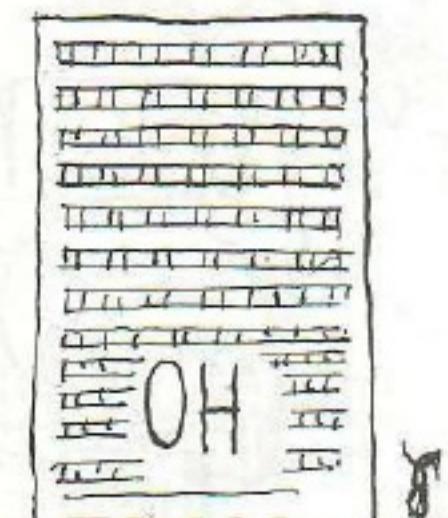
Шер.

Тяжко, важко в світі жити...

Мені одинаково, чи буду.
Я живі в Україні чи ні...

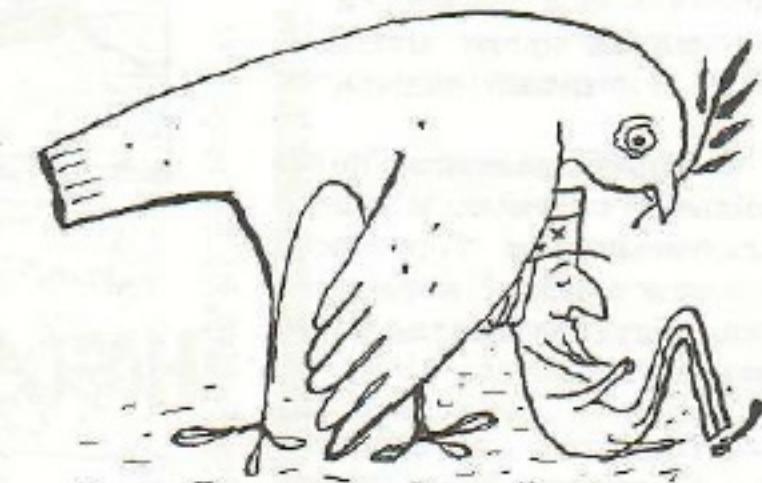
Блажений той, хто заплатить
За твої кайдани...

Нехай ворог гине...

Обніміте, брати мої,
Найменшого брата!

Під крилом твоїм любенько-
В холодку заснути...

„КОВЗАР” В АКТУАЛЬНИХ ІЛЮСТРАЦІЯХ

Хворий менеджер

— Менеджер нашої фірми хворіє на комплекс меншеварстви.
— Звідки знаєш?
— Во вкраїв тільки п'ять тисяч доларів.

Любовна розмова

Перед шлюблом:
— Моя ти вишенько, моя ягідко, мое рожеве яблучко!
Пошлиби: — Та я з тебе мармоляду зроблю!
(„Крокодил”)

Щавливий братчик

— Чому ти малюєшся, Лесю? — спитає Андрійко старшу сестру.
— Во хочу бути гарною?
— А чому ти такою неєш?

СОРОКА НА ПЛОСІ

— На Шевченківському Святі в Нью Йорку президент Дмитро Галичин зиголосить святочну промову про ювілей Шевченка і ювілейну кампанію Українського Народного Союзу.

— З нагоди ювілейного шевченківського року Накукове Т-во ім. Шевченка плянус або спалити „моргедж“ за Дім Культури в Нью Йорку, або спалити проф. Чубатого, що цей Дім купив.

— Під час побуту на Кубі інж. Мирон Лепкалюк згодизя збудувати міст для преміера Кастро з Куби аж до Флориди, — щоб його уряд мав куди втікати до Америки.

— Під час Свята Героїнь в Нью Йорку заля світила пусткою, бо місцеве геройче жіноцтво налякалося вітру і сиділо в хаті при телевізорах.

— Перша повітряна подорож маршала Василя Мудрого з Нью Йорку до Торонто є хіба найвищим досягненням цього мужа в його політичній карієрі.

— Після надзвичайно успішного концерту Юрка Богачевського в Торонто почалося масове переселення дівчат із Канади до Америки.

— Підготова до Світового Конгресу Українців уже зареєструзала перші успіхи, бо УККА вже віддав 1.500 доларів на подорож делегатів до КУК-у.

— Українству у Злучених Державах загрожує страшна катастрофа, бо п. Роман Маринович загрозив, що як буде слаба колекція, то він перемінить свою українську радіопрограму на інтернаціональну.

— На літературному вечорі в Шикаго Іван Керніцький і Микола Понеділок не мали успіху, бо не сфотографувалися з редактором „Овиду”, п. Миколою Денисюком.

— Редакція косачівського органу „За синім океаном” в числі за січень заявила, що журнал не дістас грошей ані від жидів, ані від масонів. Про комуністів не було згадки.

— Довідусось, що у Філаделфії, перед футбольним матчем між „Тризубом” і „Австрією” збиз пластиинку з українським гімном „Ще не вмерла” не саботажист, а п'яний патріот.

Хто гірший тиран

В Літературно-Мистецькому Клобі йде дискусія над проектом пам'ятника Нечевченкові у Вінніпегу.

— А я вам скажу, що автор проекту, Дараган, є більшим тираном від царя Миколая Первого.

— А то ж як?

— Бо цар Миколай засадив Шевченка на 10 літ, а Дараган посадив його на п'єдесталі на вічність. Люди чину

— Наши українці в ЗДА тепер дуже активні!

— А що ж роблять?

— Вчать американців московської мови.

На Пластовому З'їзді

Один сенійор каже другому:

— Я дав би цій сенійорці сорок років.

— Шкода давати, друже. Вона і так не візьме.

Стахановець

Жінка робітника жаліється директорові фабрики:

— Мій чоловік зраджує мене з п'ятьма іншими жінками.

— Що ви кажете! В такому разі треба підвищити йому норму!

(„Шпількі”, Варшава)

Жалоба

— Роман ходить тепер із самими брунетками.

— Бо тримає жалобу по смерти жінки.

МОЛЬО

Незабутня силуета, з похиленою головою, в окулярах, з цікавим для карикатури носом і купою книжок під пахвою. Буйна, недбала чуприна і саркастичне:

— Цілую руці!

Це Мольо, але тільки для нас, бо офіційно, він — Микола Голубець, пан життя і смерти молодих адептів мальського куншту, письменник, журналіст, критик, знахарь Львова, історик і взагалі, що хто хоче.

Любив випити чарку, але тільки в добрій компанії, і тоді приговорював:

ЯК КОВЖУН ГОВОРІВ ПО-ПОЛЬСЬКИ

Знаменитий графік, дуже добрий організатор мистецького руху, а як людина — надзвичайно чутливий і призітний, Навло Ковжун, відзначався теж тоїким почуттям гумору. Будучи в настрої, він різними дотепними висадками вмів прекрасно розважати ціле товариство.

Рис. Ковжун

Пам'ятаю, як зараз по першій війні лішла по Львові мода співати російські романси. Співали або таки по-російськи, смішною неразгалицькою виморою, або в перекладі. Тоді майстром таких перекладів був Микола Голубець або, як ми його називали, „Мольо”.

Покликаючи собі з цих романсьв, Павло Ковжун пробував пригтарі по-своєму їх перекласти.

Ти сидиш один і дивишся в піч,
Як останній патик доторяс.
Сало шкварчить, борщ кипить,
А Параски немає, немає...

Павло Ковжун прибув до Львова з петлюровською еміграцією і, як кожний порядний припідприємець, мав труднощі з вивченням польської мови.

Сміялися з Ковжуна у Львові, як він купував папір. Прийшов до крамниці і звернувся до продавця- поляка:

— Проше мене даць напіса.

Одного разу малював Ковжун портрет одному польському старшині.

Сидить старшина, позуючи, а щоб не охляз від безкінечного сидіння, дружина мистця, пані Тамара, забавляє його розмовою. Нараз Ковжун, бажаючи зарисувати уста позуючого, відзивається чесним тоном:

— Пишепрашам бардzo, але нех пан на хвільке стулі гемби!..

В домику на вул. Іроновських, де жив Ковжун, в сусістві жили поляки.

Ковжун вибирається до міста, а сусідка передає йому якісь справунки і на відхідному напоминає:

— Пане Ковжун, але нех пан не запомні!

Ковжун відповідає:

— Нех сен пані на мене положи, я то вшістко залатві!

Чомусь Ковжун думав, що тут треба вжити російської форми в польському перекладі, „палажиться на меня”...

Рис. Ковжун

тжан

— Горілка, випита з міру, не зашкодить навіть у найбільшій скількості.

На Богданівці про те не знали і вийшов такий куріоз, що коли там основували протиальково-гольне тозариство, то дали таку офіційну назву: „Філія Товариства „Відродження“ імені Миколи Голубця на Богданівці”.

Мольові дуже подобалося таке пошанування його особи. Іздив на торжественне відкриття, а ввечір того ж дня запив „оказію“ в тієїшому гурті приятелів із львівської Богеми.

НАЙМУДРИШИЙ МУДРИЙ

До редактора „Вісника“ Дмитра Донцова приніс якийсь провінційний графоман цілий кошик поэм, щоб їх видрукувати.

Донцов подивився на кошик і сказав:

— Ого! Ви досить того наплодили.

— Це ще не все — відповів автор, — я ще маю дома.

— Знаєте що, пане, — подумавши, відізвався Донцов. — Я на таких великих поемах не ро-

зуміюся. Ви підіть з цим на Ринок 10., там на третьому поверсі, в редакції „Діла”, сидить мудріший зід мене, д-р Михайло Рудницький. Перекажіть йому, що я вас післав, бо вважаю, що він на тому лініє розуміється.

Відомо було, що Донцов постійно „дер коті” з Рудницьким, і цим разом хотів собі з Рудницького покліти.

Графоман взяв кошик і пішов з ним до „Діла”. Допитався до Рудницького і переповів слова Донцова.

Рудницький всередився:

— Що? Як? Чому до мене?

— Бо казали, що ви мудріший. Рудницький злосливо посміхнувся, але скоро найшов вихід із положення.

— Слухайте, чоловіче добрий! Підіть туди в оці двері, там то сидить наймудріший.

Графоман покванно взяв кошик і зник за дверима кабінету, де за бюрком сидів начальний редактор „Діла” — сам Василь Мудрий...

Ноем — таки не видрукували.
ЕКО

Микита Лисович

ПЕКЕЛЬНИЙ СУД

(Стіл, накритий червоним сукном, за ним сидить чорт-суддя. Писар розносить і укладає судові матеріали).

Суддя: А що нині на черзі?

Писар: Та Юрцьо Кокос з якоюсь скарою зголосився. Ото я й повітрягав з магазину його речі.

Суддя: Ага, а що в тому пудлі?

Писар: Хутро.

Суддя: А то що за мотузка?

Писар: Та це Альфред у Нюренбергу Юрцеві з завіщанії запи-

сан, він же в нього в Берліні в міністерстві подлизався. Тут є й пакетик листів Юрцевих, на блянкетах урядових Юрцевою власною ручкою дрібненько списаних.

Суддя: А я думав, що це старе баражло ми вже давно викинули.

Писар: Змилуйтеся, Антоніо Люциперович! Він же українську еміграцію гітлерізькими колаборантами лас, порохом очі засилає, сліди за собою замітає. А в одному листі він сам пише, що...

(З криком вибігає гурма чортів: Іде! Іде!)

Юрцьо (входить з двома чортами): Та ти не штуркай, ти генеушнику!

Суддя: Ну, ну, без ординарників сліз! Тобі чого?

Юрцьо: Справедливості шукаю, вороги мої люті жити мені спокійно не дають, наклепами і провокаціями воюють! Хамелеон, кажуть, без хребта, дурисвіт безчесний, в усіх партіях уже був і всі зрадив! Був у Донцова, звідти перейшов до комуністів, потому перескочив до націоналістів, звідти стрибнув до гетьманців, далі попер до гітлерівців, по війні з білогвардійців злигався і президентом федерації став, вкінці знову в комуністах об'явився! І так далі, і так далі, аж слухати гайдко.

Суддя: Так чого ж ти хочеш, воно ж усе правда.

Юрцьо: Хоч і правда, але хто їм дозволив у фактах мого життя бабратися?

Суддя: Так чого ж ти, сердешний, на одному місці не сядеш, а зічно рипаєшся?

Юрцьо: Ото я вже думав в Українських спокійно засісти, цілу редакторську сімейку розплодив: Лука Задерикуватий, С. Крига, А. Кремінь, Іон, С. Ведмідь, Михайло Жученко, О. Струм, Й. Б-кий, і ще куча інших. Так щож, викрили, що то все я сам!

Суддя: Ага, то це тому всіх їх так швидко в Українських корова язиком злизала!

Юрцьо: Так точно, ваше благородство! Мої вороги навіть з ляжками проти мене злигалися. Ушкварив я, було, в Українських величенку статтю: „Князь Гедройць любить українську поезію”, і вилаяв там ляшків-панків за те, що українські книжки видають. А Гедройць узяв та й повітрягав мої статті, які я йому перед тим посыпав — і тепер гонор мій ображас. Юрця, каже, мама мусіла малого головою на землю пустити!

Суддя: Ги-ги-ги! Але служай, в Українських у статті про націоналістичні гадючкі ти написав, що вся еміграція повинна щодня Богу дякувати за те, що не знає хто ти є. Хто ж ти?

Юрцьо: І-и-и-и...

Суддя: Партийний, може? Адреся Міхайлова посыпав? Доноси пишеш?

Юрцьо: Е-е-е-е...

Суддя: Чи це має значити „так”?

Юрцьо: П'ятий параграф американської конституції дає мені право не відповідати, бо це може мені пошкодити.

Суддя: А чому ж ти, замість з дурними жалобами аж у пекло лазити, на Україну совіцьку не пойдеш? І хутер там багато, і урядовим гімнотворцем стати міг би, з Тарновським і Улеником соревнуватись.

Юрцьо: Я? Мені й тут добре. Зрештою, жінка не пустить!

Суддя: А то чому?

Юрцьо: Пів віку свого там прожила і все знає! І не загадуй про б'язду, як сумашедша затрясеться, себе, каже, і Юрія Юріевича (пачана нашого) убю! ГПУ і НКВД по ночах їй сняться.

Суддя: А чому ж ти їй не скажеш, що по ночах тепер нікого не арештують. Тільки вдень.

Юрцьо: Е-е, говори з бабою!

Суддя: І що ж ти тепер поробляєш?

Юрцьо: (оживлено). „За синьою халабанею” видаю, геть чисто все сам пишу, Мазепу зрадником лаю, на хліб з ікрою заробляю.

Суддя: А звідкіля ікру маєш?

Юрцьо: Дурниця, аби гропі! Навпроти мене гастрономічний магазин Балакліцького єсть, справжню руську імпортовану ікру мас, с й ковбаса малоросійська. Мій побратим Дікій, що недавно єще „Ізвращену історію України-Русі” вшкварив, ту ковбасу не раз підшкварює і через келі себе тоже українцем уважає. З'єси — і в зачав'яділу душу рахманна ніжність вливается...

Суддя: Досить, досить! Викиньте його за двері!

(Чорти тягнуть Юрця до дверей. Здалеку доносяться ніжні звуки музики на нуту „Скажи мені, гадино, скільки тобі дадено“).

Мой, ба не дурно то писав вершником наш найбільший євгений Тарас Шевченко:

„Ізхамніт си, будте люди,

Бо лихой вам буде!”

Так, ек би прочював, жи йму паметник у Вінніпенгу мут стазити.

Війшла чиста закалюманця.

Ведлуг того, що писали по казетох все toti, жи си не розумють, то, відав, не зашкодит, ек і я до того-своих дві слові докину.

Найважніша сзарка счинила си из того, ци Шевченко має бути сидечий, ци стосчий.

Така пішла горечка, жи в єднім місті позбігали си все жони до Жиночого Зоюзу на посідзене і уфалили протокул, жи написано так:

„Хочимо Шевченка молодого і такого, аби стояв.”

А вс, тут нема зже шо більше сперечти си, бо раз так жони уфалили, то вже вони поставлест на своєм і не буде рикурсу.

Другий важний пункт, ци Шевченко має бути з кожусі і в шепці, ци сно в шлюсроку з роспорком.

Мені си здає, жи найперше знесли из Шевченка кожух і кучму такої большовики. Відав не хіди, аби нарід видіз, жи колис на світі так було, жи на віт-такий бідний Шевченко мав такий поридний кожух і відповідну кримку.

Я ще гадаю, жи ек у Вінніпегу є більше зими, ек літа, то ліпше аби був у кожусі і не простоволосий. Хто то видів, аби в тріскучі морози вихаплети си надвір сно в шлюсроку.

Аді, дохтор Марічак, привіз собі ше з Краю футро і кримську шепку, тай спацірує собі в тім по далім Дітройті і никто му

нич не каже. Ані раз го за того в казетох не вісмарували, то чо вчішли си за того Шевченка?

Ше писали в казеті, жи Шевченкови тра дати до руки меч, аби тримав на поготові.

А ек буде меч до цівільного убору пасувати? Такий меч, або ек тоди казали, палащ, то йно носили до мундіру при воську. Тай то сно toti, жи служили або при канонерах, або при саперах.

То так, ек би сьогодні закликав пана Восьмачку, привезаз му шаблю і поставив стости коло парліменту у Вашингтоні. З тего би сміх сно війшов!

Ек вже конче тра екос показати, жи Шевченко був патрийота, то найліпше дати му в руки фану.

Іден пруфесор то писав, жи тра Шевченкови дати кульчиг' до вуха.

Відав пан пруфесур написав так жартома, аби си ліпша дискузія розробила, бо в нас то носили кульчиги сно toti, жи на єдно вухо недочували.

Шевченко добре члов, що си гіляло на Україні; бу навіт написав:

„Верета стогне
Ніпр широкий...”

Глухий би того так добре не члов і так би не написав.

Тот, жи віробив цалій плян, ек маї вігледати паметник у Вінніпенгу, то може він майстер добрий, але шос му си не вдало. Може тоди гакуратне не мав успосіблені, а жи не мав під рукоз алкаселсері, то добре му не війшло. Цисе вже куждий видит, навит пани из Кука, але тежко см си відофати, бо поробили кошта.

Шо типер зробити, то я би см порадив.

Аді, писали в казетох, жи там ще скіс два паметники були, жи за них Кук заплатив по п'єт соток відштуки. Най би показали цесі січі два, може котрийс надаст си ліпше. Най би хоц дали форточрафію до казети, аби нарід видів за шо заплатиз гроши. Бо ек заплатили, то хиба бу-

ло за що, а ск не було за що, то нашо платили?

Скийс рахунок мусить бути.

Соборність по-гартфордські

В Гартфорді, Конн., на Святі Соборності, виступ мандолінової оркестри Юного СУМА оплескували не лише слухачі-українці, але й присутні на Святі польський і мадярський делегати. Але деякі наші „місис”, на заклик одні з них: „Не баймо їм брава!” — сиділи солідарно з заложеними руками...

Втасмнічені кажуть, що їхня поведінка оправдана тим, що ці „місис” походять з горішнього кінця села, а сумівські малята з долішнього.

“THE FOX”

Editor Edward Kozak

Address: “The Fox”

4921 Larkins

Detroit 10, Michigan

Tel.: VI 2-7476

Річна передплата \$ 3.00

Піврічна \$ 1.50.

Хто і за що?

В декілька тижнів після ліквідації повстання в Будапешті зустрілися в одній з келій на Луб'янці в Москві три визначні мадярські комуністи.

— Тебе за що посадили? — питав один з них другого.

— Во я був проти Ноджа. А тебе за що?

— Я був за Ноджем.

Врешті звертаються обидва до третього, що сидів насуплений і мовчав.

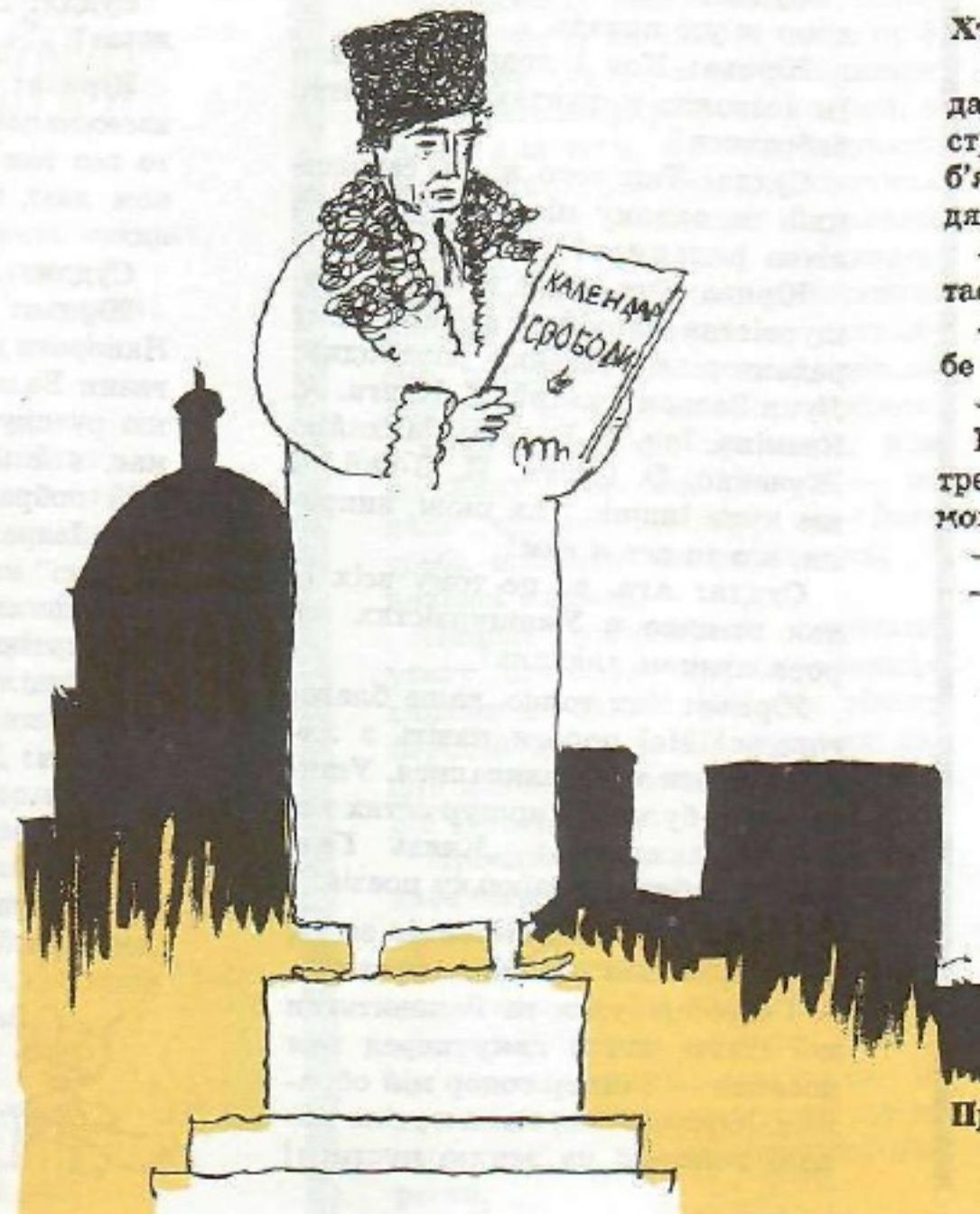
— А ти за що сидиш?

— Во я є сам Нодж.

Нерішучий

— Мої приятелі намовляють мене женитися, а я сам не знаю, що робити...

— Сумніваюся, чи це приятелі. То мусить бути ваші люті вороги.

Проект пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні
(Війшов від УНСоюзу).